

ת"ד 1473/01/14 - מדינת ישראל נגד מיכאל טשסלי

בית משפט השלום לתעבורה בתל אביב - יפו

01 יולי 2015

ת"ד 1473-01-14 מדינת ישראל נ' טשסלי
בפני כב' השופט רועי פרי

מדינת ישראל

באמצעות תביעות תעבורה תל אביב

ע"י ב"כ עו"ד אסנת חן

נגד

מיכאל טשסלי

באמצעות ב"כ עו"ד אילון אורון

הכרעת דין

1. הנאשם עומד לדין בגין עבירה של נהיגה בקלות ראש, תוך גרימת חבלה של ממש לאדם.

2. למקרא כתב האישום, עולה כי הנאשם נהג רכב פרטי ביום 14.5.13, בשעה 12:50, ברחוב דיזינגוף בתל אביב, מצפון לדרום, כאשר הוא בנתיב השמאלי מבין שניים שבכיוון נסיעתו. אותה שעה חצתה את הכביש ג'ניפר אביסרה, ילידת 1984, במקום הנ"ל בסמוך למעבר חציה, מימין לשמאל כיוון נסיעת הנאשם.

נטען, כי הנאשם נהג בקלות ראש, לא נתן תשומת לב מספקת לדרך, לא הבחין מבעוד מועד בהולכת הרגל, לא אפשר לה להשלים חצייתה בבטחה, המשיך ופגע בה, לאחר שהספיקה לחצות כ-4.3 מטרים מרוחב הכביש.

מעוצמת ההתנגשות עלתה הולכת הרגל על מכסה המנוע, פגעה בחוזקה בשמשת הרכב וניפצה אותה.

כתוצאה מהתאונה נחבלה הולכת הרגל חבלה של ממש, בין היתר חבלת ראש עם אמנזיה, חתך

בקרקפת, שבר ביזי, שבר בסקרום ושברים מרוסקים באגן.

הולכת הרגל אושפזה עד ליום 20.5.13, בנוסף ניזוק רכבו של הנאשם.

3. ההגנה כפרה באחריות הנאשם לתאונה.

הודתה בנהיגה במקום ובזמן, כפרה כי הולכת הרגל חצתה בסמוך למעבר החציה וטענה כי זו חצתה מימין לשמאל כיוון נסיעת הנאשם. אין מחלוקת באשר לחבלות, עם זאת כפרה ההגנה באחריותה לקרות התאונה. משכך, נקבע התיק להוכחות.

פרשת התביעה

4. גב' הגר וילסון, עדת ראייה לתאונה, העידה כי ביום האירוע הלכה ברחוב דיזינגוף לכיוון צפון והבחינה בהולכת הרגל בצד השני של הכביש, עומדת קרוב לשפת המדרכה, ולאחר מכן שמעה התנגשות.

אינה זוכרת אם ראתה את חציית הכביש.

הולכת הרגל לא עמדה בפתח מעבר החצייה, ומעבר החצייה היה דרומה ממנה -

ע' 7, ש' 16.

זוכרת כי אוטובוס חלף לפני הרכב ממנו נפגעה הולכת הרגל.

מאשרת כי לנהג לא היה שדה ראייה - ע' 7, ש' 19-20.

אינה זוכרת באם הולכת הרגל דיברה בטלפון.

5. רס"מ נועה שט, ערכה דו"ח פעולה שסומן ת/1.

הגיעה למקום האירוע, שוחחה עם הנאשם, וזה אמר לה כי נסע ברחוב דיזינגוף לכיוון הסנטר, לאחר אוטובוס, כאשר הולכת רגל חצתה בפתאומיות את הכביש מכיוון בית מס' 83 לכיוון מס' 90, שלא במעבר חציה המסומן על הכביש בקרבת מקום, עם טלפון ביד וכתוצאה מכך פגע בה, היה בנסיעה איטית.

6. הבוחן, רס"מ יוסף ירקוני, העיד כי חקר את הנאשם (ת/4), ערך תרשים של מקום התאונה (ת/5), צילם תמונות (ת/6) וערך שחזור וח"ד (ת/3, ת/2).

הבוחן אישר, כי העמיד את הנאשם, בתמונות 7-9 ל-ת/6, היכן שעמדה הולכת הרגל, פחות או יותר.

התמונות מדגימות את שדה הראיה של הנאשם לפניו ונראות הולכת הרגל.

הבוחן אישר כי מדובר באבני שפה הצבועות אדום לבן, כאשר כל צבע מהווה מטר אחד.

הבוחן הסביר כי עסקינן בתיק הצמדה, כאשר יצא לשטח חודשיים ושבע לאחר מועד התאונה ומה שרלוונטי מבחינתו הינו מרחק החציה מבחינת השחזור.

הבוחן ציין כי מיקום הולכת הרגל, מירידתה אל הכביש, הינו המיקום בו אמור היה הנהג להבחין בה ולהגיב בהתאם - ע' 10.

הבוחן אישר את חישוב הסנגור על פני תמונה מס' 3, כי עד למיקום העמדת הולכת הרגל (עגלה ירוקה) ישנן, פלוס מינוס, 18 אבני שפה.

הבוחן אישר כי מבחינת חישובי שחזור התאונה, ערך שחזור בשתי מהירויות, האחת 25 קמ"ש והשניה 50 קמ"ש, וב-25 קמ"ש היה הנאשם מצליח להיעצר במרחק של 4.1 מ' לפני הולכת הרגל.

הבוחן הסביר כי ישנם שני היבטים, הראשון זמן האיחור של הנהג והשני, גם בהנחה שהיה מבחין בהולכת הרגל, האם התאונה היתה נמנעת.

לגבי ההיבט הראשון, ציין הבוחן כי הנאשם כלל לא הבחין בהולכת הרגל, שהספיקה לחצות 4.3 מ', בקצב חציה של 2 מ' לשניה, כך ששהתה על הכביש זמן של 2.15 שניות, ללא תגובת נהג.

לשאלת הסנגור, באשר לזמן שאותו אמור היה הנאשם לעבור עד להגעתו להולכת הרגל במהירות של 25 קמ"ש, ציין הבוחן שהזמן הוא 0.594 שניות - ע' 12, ש' 13-16.

לגבי מהירות של 50 קמ"ש, הנאשם היה מצליח להעצר 1.2 מ' לפני הולכת הרגל, ומרחק זה אמור לעבור ב-0.08 שניות.

הבוחן ציין, כי הכלי היחידי שברשותו כבוחן לגבי תאונה בה לא טיפל בזמן אמת, הינו ההערכה של הנאשם לגבי מיקום הולכת הרגל בכביש, אולם ישנם רכיבים נוספים שנלקחים בחשבון, ובין היתר, שדה הראיה, המתאים לגרסת הנהג.

בהתאם לשחזור התאונה שערך הבוחן (ת/3) במהירות של 25 קמ"ש אילו היה מגיב הנאשם לירידתה לכביש של הולכת הרגל היה נעצר ממנה 4.1 מטרים ומצליח למנוע את התאונה.

ובמהירות של 50 קמ"ש, אילו היה מגיב בזמן לירידת הולכת הרגל לכביש היה מצליח למנוע את התאונה ולהיעצר 1.2 מטרים לפני הולכת הרגל.

7. הולכת הרגל, גב' ג'ניפר אביסרה, סיפרה כי ביום האירוע יצאה משיעור והיתה בדרכה לדיזינגוף סנטר.

היתה אמורה להיפגש עם חבר לצורך מסירת מפתחות הסטודיו, ולשם כך חצתה במעבר חציה לכיוון הסנטר.

ציירה על גבי התרשים (ת/5) חץ כחול, בתוך מעבר חציה, כאשר החציה הינה מכיוון מערב למזרח.

מעבר לכך, העדה ציינה כי אינה זוכרת, התעוררה לאחר שהיתה במיון במחלקה האורטופדית באיכילוב.

התובעת העמידה את העדה אודות טענת הנאשם לפיה היא לא חצתה במעבר חציה, והעדה ציינה כי היא זוכרת שעמדה במעבר וחיכתה **"לעשות את הדברים שלי ולחצות. נשבעת שאני לא זוכרת מה היה, התעוררתי בביה"ח" - ע' 16, ש' 5-6.**

העדה אישרה את התיעוד הרפואי בעניינה - ת/7.

בחקירתה הנגדית, הטיח הסנגור בעדה, שבהודעתה בבית החולים (נ/1) לא זכרה את כיוון הליכתה.

העדה ציינה, כי בעת ההודעה היא היתה תחת השפעת מורפיום וכיום הינה זוכרת.

כשנשאלה אם כיום הינה במלוא חושיה, השיבה העדה : **"נגיד".**

העדה אישרה עת מסרה את ההודעה בבית החולים, נכחו עמה בחדר אביה וחברה.

טוענת כי היתה מעורפלת בעת גביית ההודעה.

הסנגור הטיח בעדה כי שוחחה בטלפון, והעדה ציינה כי היה זה חצי שעה עובר לתאונה.

העדה לא ידעה לציין את כיוון הגעת הרכב.

הסנגור הטיח בעדה כי ישנה עדות לפיה נצפתה מדברת בטלפון בזמן החציה, והעדה ציינה כי אינה זוכרת - ע' 20 ש' 3-4.

הסנגור הטיח בעדה, כי התאונה התרחשה 18 מטרים ממעבר החציה, והעדה שללה הדברים.

העדה סיפרה, כי היא זוכרת שחצתה במעבר חציה **"וזה מה שהסבירו לי, כי לאחר מכן הלכתי להפגש עם אנשים שראו את התאונה..." - ע' 20.**

8. להשלמת התמונה, מעיון בנ/1, הודעת הולכת הרגל בביה"ח, עולה כי מדובר בהודעה שנגבתה ממנה יומיים לאחר האירוע.

אינה זוכרת את מועד התאונה, ואף לא את תאריך היום.

זוכרת שדיברה בבוקר בטלפון והלכה לכיוון דיזינגוף סנטר, ממערב לכיוון הסנטר, ולא זוכרת לאחר מכן כלום.

צריכה היתה לחצות על מנת להיפגש "עם מישהו באוזן השלישית, על קינג ג'ורג' פינת בן ציון, זה מול

הסנטר, לשם הייתי צריכה להגיע" - ש' 11-13.

כשנשאלה אם הינה זוכרת דבר מה מהמעבר בכביש, השיבה : **"אני זוכרת מעורפל שניסיתי לעבור, אני לא זוכרת אם יש שם מעבר חציה או רמזור, לא זוכרת את זה"** - ש' 18-20.

אינה זוכרת מהיכן הגיע הרכב.

מתארת שברים באגן וחבלת ראש.

אין לה עדי ראייה לתאונה.

פרשת ההגנה

9. הנאשם מסר שתי הודעות.

עפ"י 8/ת, מיום 16.5.13, ציין כי ביום 14.5.13, ערב חג השבועות, נהג ברכבו בדיזינגוף בתל אביב, מצפון לדרום. מדובר בכביש בו שני נתיבים, נהג בנתיב השמאלי, מדובר בכביש דו סטרי, ללא שטח הפרדה בנוי.

נהג במהירות של 15-20 קמ"ש. אוטובוס של חברת דן נסע לפניו בנתיבו. הבחין בצללית של הולכת הרגל מגיעה מימין לשמאל, ופגע בה עם חזית הרכב, וזו הועפה על שמשת הרכב שנסדקה באופן קשה.

עצר את רכבו וניגש אל הולכת הרגל, לא איפשר לאנשים להתקרב עד להגעת משטרה ומד"א.

ישנה עדת ראייה לתאונה בשם הגר וילסון, אשר עובדת בחנות חיות הסמוכה למקום התאונה.

נהג לבדו ברכב. מזג אויר נאה. ראות טובה. כביש יבש ותקין.

הולכת הרגל חצתה בהליכה מהירה.

מצין כי: **"לא היה משהו שהפריע לי לראות את הולכת הרגל"** - ש' 37.

התאונה אירעה לאחר מעבר חציה.

החוקר הטיח בנאשם, אם שדה הראייה היה פתוח לפניו ודבר לא הפריע לו לראות את הולכת הרגל חוצה מהמדרכה הימנית, כיצד זה לא ראה את הולכת הרגל חוצה את כל הנתיב הימני עד לפגיעה בה בנתיב בו נהג, והנאשם השיב: **"אני גם שואל את עצמי איך לא ראיתי אותה"** - ש' 51.

מסיק כי הולכת הרגל החזיקה טלפון בידה, מאחר ומכשיר הטלפון נפל לידה והתפרק והנאשם הכניס את הטלפון לתיקה. לרכבו נגרם ניפוח שמשה בלבד.

10. מהודעתו הנוספת של הנאשם (ת/4), שנגבתה במקום התאונה, בעת יציאת הבוחן לשטח ביום 22.7.13, עולה כי הנאשם הצביע לבוחן על כיוון נסיעתו ועל כיוון מיקום חציית הולכת הרגל, לאחר מעבר החציה.

הנאשם מציין כי הבחין בהולכת הרגל לראשונה בזמן התאונה, וכל העניין ארך שבריר שניה.

משער כי הולכת הרגל חצתה לפני רכב שהיה בנתיב הימני.

ובאשר להשערות הנוספות, אינו מוכן לפרט. יתכן שהמתינה שהאוטובוס שנסע לפניו יעבור, ואז חצתה. מכיר את מקום התאונה. נוסע במקום מידי פעם.

נהג במהירות של עד 25 קמ"ש.

לדעת הנאשם, הולכת הרגל חצתה עם פלאפון, דיברה ולא שמה לב.

11. הנאשם העיד להגנתו, לאחר שדחיתי את טענת ההגנה כי אין להשיב לאשמה.

ציין כי נסע מצפון לדרום ברחוב דיזינגוף, עבר את מעבר החציה, בו לא היו אנשים. לאחר כמה מטרים פגע בהולכת הרגל, שחצתה כנראה במהירות את הכביש, מימין לשמאל.

לא הבחין בה בתוך הכביש, וכנראה שדיברה בטלפון, כך שהיד שאחזה בטלפון הסתירה לה את התקרבותו אליה.

הטלפון נפל על הארץ והבטריה נפתחה, ולאחר ששכבה על הכביש הרים את הבטריה והכניסה לתיקה של הולכת הרגל.

בחקירתו הנגדית, מאשר הנאשם כי הדברים שמסר בהודעותיו אמת.

הנאשם אישר שהפגיעה בהולכת הרגל אירעה בשליש השמאלי של נתיבו.

דין והכרעה

12. עסקינן בתיק הצמדה. את נתוני החישוב היבשים חישב הבוחן מתוך הצבעת הנאשם במקום התאונה.

הנאשם טוען כי הולכת הרגל חצתה מימין לשמאל, כיוון נסיעתו, לאחר מעבר החציה, שלא במעבר חצייה. עדת התביעה הגב' וילסון, שהינה עדת ראיה לתאונה, הגם שלא ראתה את רגע הפגיעה, מציינת כי הולכת הרגל לא עמדה בפתח מעבר חצייה, אלא זה היה דרומה ממנה - ע' 7, ש' 16.

עדות זו מחזקת את גרסת הנאשם, והתביעה עצמה לא ייחסה להולכת הרגל חצייה במעבר חצייה.

הולכת הרגל עצמה, לא ידעה לספר בהודעתה - יומיים לאחר התאונה (נ/1) במדויק את אופן המעבר בכביש, ולא זכרה אם יש במקום מעבר חצייה או רמזור - ש' 18-20.

בעדותה בבית המשפט טענה כי היתה מעורפלת בעת גביית ההודעה, לאור משככי הכאבים שקיבלה בביה"ח וכיום הינה זוכרת שחצתה במעבר חצייה. עם זאת באותה נשימה ציינה **"וזה מה שהסבירו לי, כי לאחר מכן הלכתי להפגש עם אנשים שראו את התאונה..."** -

ע' 20.

דהיינו, ישנו קושי להפריד בין מה שזוכרת עדה זו, לבין מה שספרו לה אודות התאונה.

בנסיבות אלה, ולאור החיזוק הראייתי של עדת התביעה, גב' וילסון, לגרסת הנאשם, אני קובע שהולכת הרגל חצתה את רחוב דזינגוף, מימין לשמאל, כיוון נסיעת הנאשם, שלא במעבר חצייה.

עם זאת, יש לזכור, כי התאונה ארעה לאחר מעבר חצייה, כך שלפחות לפני מעבר החצייה היה על הנאשם להאט מהירותו, בהתאם לתקנה 52(6) לתקנות התעבורה.

הנאשם נהג במהירות של עד 25 קמ"ש, אליבא דגרסתו, וגם על כך אין חולקין.

אציין שבנסיבות אלה - אך חלקו הראשון של שחזור התאונה ע"י הבוחן (ת/3) הינו רלוונטי לאור הודעותיו של הנאשם, באשר למהירותו עובר לנהיגה.

אין מחלוקת שהנאשם נסע בנתיב השני, מצפון לדרום, והולכת הרגל הספיקה לחצות 4.3 מטרים מרוחב הכביש, לאור גרסת הנאשם שזו הגיעה לשליש האחרון של נתיבו.

הנאשם לא הבחין בהולכת הרגל עד לפגיעה בה.

13. הבוחן מסביר כי בקצב חצייה של הליכה מהירה - 2 מ' לשניה, הולכת הרגל שהתה בכביש 2.15 שניות, **ללא כל תגובת נהג** - ע' 11, ש' 26 ואילך.

הנאשם מסר בתחילה כי נהג במהירות של 15-20 קמ"ש ואילו בהודעתו השנייה מדבר על מהירות של עד 25 קמ"ש.

במהירות זו, בהתאם לחישובי הבוחן (ראו ת/3) מרחק הבלימה הינו 3.51 מטרים, מרחק התגובה הינו 7.24 מטרים ועל כן מרחק העצירה הינו 10.75 מטרים.

הבוחן מחשב שהנאשם היה במרחק של 14.9 מטרים מהמקום בו ירדה הולכת הרגל לכביש, ומכאן התאונה **הינה נמנעת**, שכן אם היה מגיב לירידתה לכביש היה נעצר במרחק של 4.1 מטרים ממנה - ת/

3.

הסנגור שאל את הבוחן האם במהירות של 25 קמ"ש, אמור היה הנאשם לעבור את המרחק הזה בזמן של 0.6 שניות, והבוחן השיב בחיוב.

מובן שהזמן מתקצר ככל שעולה המהירות, עם זאת הנאשם כאמור ציין מהירות שבין 15-20 קמ"ש, בהודעתו הראשונה, כך שהזמן **מתארך** עד להגעתו לנקודת האימפקט.

14. הלכה היא שנהג שלא שם ליבו לדרך, ובכלל זה אי שימת לב לחציית הולך רגל, מקום בו על פי תנאי הדרך ושדה הראייה - יכול היה להבחין בחצייה, משול המה למי שנהג בקלות ראש ולמצער בחוסר זהירות - **ראו דעת הרוב במסגרת ע"פ (ת"א) 70608/04 אשר מור נ' מדינת ישראל, מיום 13.1.05.**

בעניין זה יפים דבריו של כב' השופט המר, כתוארו דאז, במסגרת פסק דין מור:

"אומר כבר עתה, כי אני מסכים עם המסקנה לפיה התרשל המערער משלא הבחין במנוחה כשהיא יורדת מן המדרכה אל הכביש. הוא יכול וצריך היה להבחין בה, ובכך לא יכול להיות, לדעתי, שום ספק".

עדיין יש לבדוק את הטענה...אם התאונה היתה בלתי נמנעת" - פסקה 8.

בהלכת מור מנתח בית המשפט איחורי תגובה של חלקיקי שניות וחוזר על ההלכה לפיה: **"כשההכרעה בין אשם וחף מפשע תלוי בהבדל בחשבון של שניה או מחצית שניה, ולא היו ממצאים עובדתיים בטוחים השוללים כל אפשרות סבירה של טעות מנימלית כזאת בחישוב הזמן והמרחק, נראה לנו שהמערער היה זכאי להנות מן הספק" - ע"פ 437/67 משה דיילס נ' מדינת ישראל, מיום 31.3.68.**

15. עם זאת בענייננו, הנאשם כלל לא הבחין בהולכת הרגל - מקום היה עליו להבחין בה.

הולכת הרגל חצתה נתיב שלם (הנתיב הימני) ושני שלישים מנתיבו של הנאשם עד לפגיעתו בה. מציין כי פגע בהולכת הרגל בשליש האחרון בנתיבו - ת/8, ש' 26.

לא נעלמה מעיני טענת הנאשם כי לפניו נסע אוטובוס, אולם הנאשם אינו מציין כל הפרעה בשדה הראייה, ובמיוחד לא היתה לו כל הפרעה בנתיב מימין, משכך היה עליו לשים ליבו גם למתרחש בנתיב זה. הנאשם מציין כי למיטב זכרונו מימינו לא נסעו כלי רכב -

ת/8, ש' 44-45.

הנאשם אינו יודע להסביר כיצד זה לא הבחין בהולכת הרגל: "אני גם שואל את עצמי איך לא ראיתי אותה" - ת/8, ש' 51.

הנאשם מציין כי: "לא היה משהו שהפריע לי לראות את הולכת הרגל" - ש' 37.

הנאשם בהודעתו השניה מציין כי: "לפני נסע אוטובוס לא צמוד, לא זוכר מה המרחק. אני לא יודע אם האוטובוס הזה רלוונטי לתאונה. אולי היא חיתכה שהאוטובוס יעבור והיא חצתה" - ת/4, ש' 37-40.

16. רוצה לומר, על איחורי שניה או חלקי שניה, ניתן היה לדבר אילו הנאשם שם היה ליבו לדרך והיה מבחין, או מתחיל להבחין בהולכת הרגל, אולם במקום בו מדובר בשדה ראייה פתוח לפניו, ללא כל הפרעה, לפחות מימינו, היה על הנאשם להבחין בהולכת הרגל.

התאונה אכן נמנעת ממרחק קצר (ת/3), אולם יש לזכור כי עסקינן בהערכות של הנאשם עפ"י הצבעתו, במצב של תיק הצמדה ויציאה לשטח בשלב מאוחר לאחר התאונה.

17. בנסיבות אלה, סבור אני שיש לאפשר לנאשם להנות מהספק, ולזכותו מעבירה של נהיגה בקלות ראש, זאת בשים לב לחישובים המבוססים על הערכות בלבד, המרחק והזמנים הקצרים - לאור הצבעת הנאשם, העובדה שהולכת הרגל חצתה שלא במעבר חצייה, בהליכה מהירה, כשהיא אוחזת טלפון בידה, אליבא דגרסת הנאשם שלא נסתרה (ראו בנוסף עדותה של גב' וילסון וכן ת/1).

עם זאת, כדעת הרוב בפסק דין מור לעיל, סבור אני כי מעשיו של הנאשם עולים כדי נהיגה בחוסר זהירות, לפי תקנה 21(ג) לתקנות התעבורה:

"לא ינהג אדם רכב בקלות ראש או בלא זהירות, או ללא תשומת לב מספקת בהתחשב בכל הנסיבות ובין השאר בסוג הרכב, במטענו, בשיטת בלמיו ומצבם, באפשרות של עצירה נוחה ובטוחה והבחנה בתמרורים, באותות שוטרים, בתנועת עוברי דרך ובכל עצם הנמצא על פני הדרך או סמוך לה ובמצב הדרך".

סבור אני כי לאור שדה הראייה הפתוח, דרך עירונית, רחוב דזינגוף - ערב חג השבועות, ללא כל ההפרעה מהנתיב הימני, אופן החצייה - מימין לשמאל כיוון נסיעתו, מהירותו של הנאשם, שאינה גבוהה

- יכול היה הנאשם להבחין בהולכת הרגל כשהיא חוצה מימינו, עוד לפני הפגיעה בה בשליש האחרון של נתיבו.

במצב דברים זה יש משום נהיגה בחוסר זהירות.

אין מחלוקת באשר לחבלות שנגרמו להולכת הרגל, והיותן חבלות של ממש - ת/7.

הולכת הרגל, הגם שלפתחה רובצת, עפ"י הראיות שלא נסתרו ע"י התביעה, תרומת רשלנות לקרות התאונה - חצייה בהליכה מהירה, שלא במעבר חצייה כשהיא אוחזת מכשיר נייד בידה - לא ניתקה בהתנהגותה את הקשר הסיבתי עובדתי - משפטי בין אופן נהיגת הנאשם לקרות התאונה ולחבלות, עם זאת יש בדברים כדי להשליך על מידת העונש.

18. אשר על כן מצאתי לזכות את הנאשם, ולו מחמת הספק מעבירה של נהיגה בקלות ראש, ולהרשיעו, חלף זאת, בנהיגה בחוסר זהירות בניגוד לתקנה 21(ג) לתקנות התעבורה לצד גרימת חבלה של ממש בהתאם לסעיף 38(3) לפקודת התעבורה.

מצאתי כי היתה בידי הנאשם הזדמנות סבירה להתגונן גם כנגד עבירה זו, הטומנת בחובה אף חלופה של נהיגה בקלות ראש.

ניתנה היום, יד' תמוז תשע"ה, 01 יולי 2015, במעמד הצדדים.